

מאת ר. רם

עוד מעט ויגיעו.

המיוזר שיפלי הרים ראשו והציץ בשמים, שהיו תלויים מעליו קודרים ושחורים. הגשם הדקיק שהיה מטפטף אותה שעה הרטיב את פניו וחדר לעיניו. הוא הישיר מבטו והרהר: „טוב שהלילה כה חשוך. רק בלילה כזה קיים סיכוי לכבוש את משלטי לוקה הארורים“. הוא המשיך לצעוד. מלפניו ומאחוריו הבחין בחשיכה בצלליות אנשי פלוגתו שהיו מתקדמים מזה שעתים. „רק לא לאבד את הכיוון“, חשב, „רק לא להתרחק מרחק רב-ידי מהכביש“.

עתה נזכר והרהר בקבוצת הפקודות הגדודית שנתקיימה באותו בוקר במשרדו של מפקד הגדוד ובמשימה שהוטלה עליו.

— „מיוזר שיפלי“, אמר לו המפקד, „פלוגתך, תכבוש הלילה את משלטי לוקה על מנת לאפשר המשך התקפת הגדוד עם שחר. משלטי לוקה מאורגנים היטב להגנה, חפורים ומגודרים והם מוחזקים על ידי שתי מחלקות מוגברות. אעמיד לרשותך גדוד הוביצרים בני 155 מ"מ לסיוע-ישיר. הגש תכניתך לאישור עד שעת הצהרים“.

משניגש לתכנון, נראה לו הכל פשוט; הוא החליט כי יתקדם במבנה-מכונס במקביל לכביש, יגיע עד לגבעה 104, משם יפנה מזרחה, יגיע לשטח-ההיערכות במרחק של 400 מטר מהיעד, יערוך במבנה-ההסתערות עם שתי מחלקות קדימה, ינוע בשקט — וכבוש בשלב א' את שני המוצבים הקדמיים. לאחר כיבושם, תעבור המחלקה השלישית ותכבוש את המוצב השלישי. את גדוד התותחים יחזיק בחיפוי נצור. משסיכם לעצמו את התכנית, עלתה בדעתו שאילו היה קולונל גנבל, מדריכו בקורס מפקדי פלוגות, בודק את תכניתו היה ודאי מעניק לו ציון „מצוין“.

המפקד אישר את התכנית, אף כי שינה במקצת את כיוון תנועות הפלוגה. באשרו את התכנית, הוסיף ואמר:

— „שיפלי חביבי, בלילה כה חשוך תהיה קשה השליטה על הכוח. זכור לנוע עד לגדרות במבנים מכונסים. רק לאחר פריצתך יהיה על המחלקות להתפרס לחימה על היעד; איני חושב שיקשה עליכם להגיע בשקט לגדרות“.

— „כן, המפקד“, השיב שיפלי, „נבצע ממש כפי שלמדנו ותרגלנו“.

עתה הם צועדים... הדי-התפוצצויות נשמעים ממרחק רב... הנעלים חורקות ומשמיעות רעש מעצבן שעה שהן נתקלות בסלעים המבצבצים פה-ושם. מיור שיפלי הולך בין אנשיו. ההליכה הפכה להיות מונוטונית במקצת, ואותה מתיחות שתקפה אותו ברגעי היציאה נעלמה כליל. הוא מצא עצמו מהרהר בחופשתו האחרונה, במשחק הביסבול בו השתתף; ובליד, הנערה הצוחקת עמה בילה חופשה נפלאה זו.

לפתע הוא מתנער ואומר לעצמו: „לכל הרוחות, עוד מעט ונגיע — ואחרי, מפקד הפלוגה, שקוע בחלומות בעולם אחר ו“, לויטננט ברשי הצועד לידו ניגש אליו ולוחש באזנו: „הנה גבעה 104 לפנינו“. הוא נעץ מבטו לפניו והבחין בצללית של גבעה 104, עליה התחילו לטפס. לפניו צועדת כיתת-חוד פרוסה במבנה של ראש-חץ. מפקד כיתת-חוד זו הוא לויטננט מיטי; ומיור שיפלי יודע כי הוא יכול לסמוך עליו, שכן אם ייתקל החוד במארב-אויב בלתי צפוי — יידע לויטננט מיטי כיצד להתגבר עליו.

מכשירי-האלחוט, שבאמצעותו מתקשרים עם המחלקות ועד החוד, תלוי לו למיור ברישול על כתפו. מכשירי-האלחוט כולם פתוחים — אך איש אינו משמיע בהם מילה, שכן חזקה עליהם פקודתו של המיור לקיים דממה אלחוטית כל עוד לא נתגלו על ידי האויב. לפתע, כאילו מבלי שציפה לכך איש, נשמע מכיוון כיתת-החוד טרטור של מקלע, וקליעים החלו מתעופפים ממש מעל ראשם של המיור וההולכים לידו. עוד בטרם נמוג הד טרטורו של הצרור הראשון, נשמעת שאגתו של לויטננט מיטי:

— „הסתער!“

ושאגה זו נבלעת ברעש אש אבטומטית של תת-מקלעים ושל התפוצצות-רמונים. ופתאום בבת אחת משתתקים הקולות והכל חוזר להיות כפי שהיה קודם לכן.

— „מהר מאוד“, אומר המיור לעצמו, „סה״כ 30—20 שניות — והכל נגמר...“

המיור מקרב אל פיו את מכשירי-הקשר וקורא:

— „נמר 1, כאן נמר. דווח! עבור.“ כל תשובה לא נשמעת, והוא חוזר על קריאתו: —

„נמר 1, כאן נמר. דווח! עבור.“

עתה הוא שומע במכשיר הקשר את תשובתו של לויטננט מיטי: —

— „נמר, כאן נמר 1. נתקלנו במארב והסתערנו עליו. האויב ברח. לנו פצוע קל אחד.

האויב השאיר שתי גויות במקום. עבור.“

— „כאן נמר“, משיב לו המיור, „אנו נטפל בפצוע. המשך לנוע. סוף.“

עתה חושב המיור: „לאחר שהאויב גילה בודאי את דבר התקפתנו, עלינו לבצע הכל

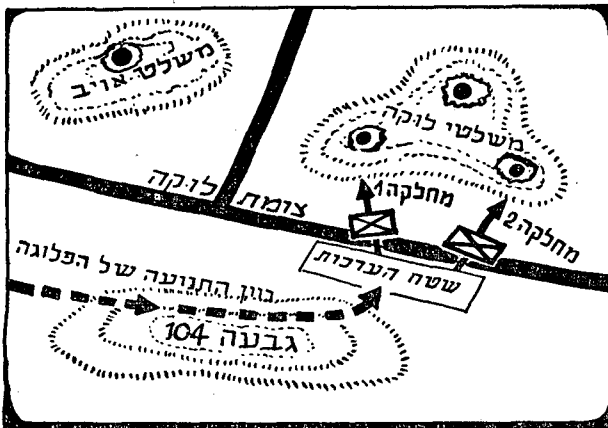
הרבה יותר מהר“. שוב הוא מקרב אליו את מכשירי-הקשר וקורא:

— „כל תחנות, נמר! נמר! כאן נמר.

נועו באותו מבנה ובמהירות ישר אל שטח-ההיערכות. עבור.“

כל התחנות מאשרות קבלת הפקודה — והמיור מבחין בכי-תת-החוד, הפונה כבת-אחת מזרחה. הוא צועד עם אנשיו אחרי כה זו.

עשר דקות חולפות והכוח מגיע אל שטח ההיערכות. במש-

לטי לוקה עדיין לא ניתן להבחין, אולם כל אחד מאנשי הפלוגה חש בדממה המאיימת של משלטים אלה. המחלקות נערכות במהירות: מחלקה 1 משמאל, מחלקה 2 מימין ומחלקה 3 מאחור. המיור וחבורת-הפיקוד שלו נמצאים בין שתי המחלקות הקדמיות וקצת מאחור. עברו שלוש דקות מרגע הגיעם לשטח-ההיערכות — והמיור פוקד כבר על המחלקות לנוע קדימה. מחלקות 1 ו-2 נעות כל אחת בגזרתה, במבנה של טורים, ומחלקה 3 נשארת בשטח-ההיערכות.

— „הכל מתנהל לפי התכנית“, אומר המיור לעצמו, „נמש לפי התכנית...“

הספיקו לצעוד חמשים צעד בלבד ולפתע שמעו מכיוון משלטי לוקה קול-נפץ חלש, כקולה של פצצת-מרגמה; ולאחר שניות מספר נשמע מעל לראשם קול-נפץ נוסף, עוד בטרם נמוגו הדי הנפץ הואר השטח מסביב. המיור מציץ בשמים ורואה מעל לראשו פצצת-תאורה, כשהיא הלזיה במצנח קטן היורד אט-אט, מתנדנד ברוח מצד אל צד. — „לכל הרוחות, הם מאירים את השטח, אם לא גילו אותנו עד עתה, יגלו אותנו מיד“.

האור מתחזק והולך והמיור רואה לפניו את מחלקות אחת ושתיים כשהן נעות בגושים מכונסים קדימה; הוא מבחין היטב במדרונות הקדמיים של משלטי לוקה, שם מחופר האויב אותו הם עומדים לתקוף. השקט מסביב הוא נוראי, וכל שניה נראית כאילו היא מתמשכת שנים. ואז, בבת אחת מתמלא החלל קולות-נפץ רבים, טרטור מקלעים, וברק פצצות מתפוצצות. וכבר נשמעות הנאקות הראשונות של הפצועים, כשבתוכן מתערבבות השאגות של המפקדים.

— „קדימה ובכל המהירות קדימה!“ נשמע קולו של לויטננט בוכה, מפקד מחלקה מס 1.

„קדימה!“

הכל רוגש וגועש מסביב, ולאורן של פצצות-התאורה הממשיכות להטיל אורן הבהיר, ניתן להבחין במחלקות שנעצרו, כשכל אחד מאנשיהן מנסה למצוא מחסה בקרקע המישורית שעל פניה צעדו. מיור שיפלי וחבורת-הפיקוד שלו נעצרו אף הם. אש האויב ניתכת בעצמה אכזרית באופן שאין כל אפשרות להתקדם.

שיפלי, השוכב צמוד לקרקע, מרים מעט ראשו ומבחין בחיילים השכובים מסביבו. קצין התצפית הקדמי שוכב במרחק צעדים מספר ממנו, והוא קורא אליו בקול:

— „הפעל, נחושת!“

ומיד שומע הוא את הלז שואג לתוך מכשירו: „אריה, כאן אריה אחד. נחושת! נחושת! עבור“.

הוא מקוה שמילת-ההפעלה זו תפעיל מיד את אש התותחים על משלטי לוקה, ושכחותיה של אש זו ינתן להם, להתקדם קדימה אל עבר הגדרות. „טרק, טרק, טרק“, נשמעות ההתפוצצויות הראשונות של פגזי התותחים על יעדי האויב.

שיפלי צועק לתוך המכשיר: „תחנות נמר! אש תותחינו על יעדי האויב! נועז מהר קדימה!“.

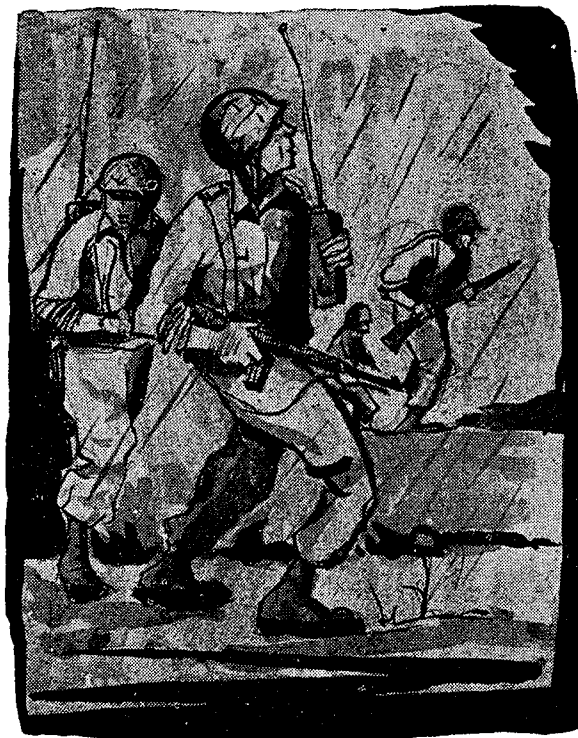
ושוב נשמעות שאגות המפקדים: „קדימה! קדימה!“

אש האויב נחלשת, אך אינה פוסקת. חיילי הפלוגה מצליחים להתרומם ולרוץ כמה עשרות צעדים קדימה, אך שוב מתגברת אש האויב והם נעצרים שנית.

המיור חוכך בדעתו אם, וכיצד, להפעיל את מחלקת-העתודה, אך הוא מגיע למסקנה כי לא תצמח כל תועלת מהכנסת המחלקה השלישית לקרב כל עוד השטח מואר מסביב.

הוא מבחין בנסיונות בודדים של חיילי מחלקות אחת ושתיים להתרומם ולפרוץ קדימה; רבים נפגעים מיד באש האויב.

חיילי הפלוגה שכובים צפופים, באופן שלמרביתם לא ניתן להפעיל את כלי-נשקם. המיור מנסה לברר מצבן של המחלקות — והתשובות הנמסרות לו מצביעות על מספר הנפגעים ההולך וגדל. דקה אחת לאחר-מכן מודיע לו הקשר שלויטננט בוכה נפגע באופן חמור. המצב נראה קשה ביותר. מיור שיפלי יודע שעליו להחליט מיד. באם ימשיך לנסות ולהניע את פלוגתו קדימה

סופו שייקטלו כולם מבלי שיבצעו את המשימה. באם יחליט לסגת — יתכן ויצליח להוציא את מרבית אנשי הפלוגה. חולפת בראשו המח' שבה שהוא מיוך שיפלי עתיד להי' כשל בביצוע המשימה. אך הוא יודע שאינו יכול להתחמק מההחלטה. הוא חש בכל ישותו את נטל האחריות בכל אכזריותה, שוקל במהירות ומחליט:

— "תחנות נמר! נועו בחיפוי אש התותחים חזרה לגבעה 104, לויט" —
בנט מרכוס יארגן נשיאת הפצועים —
עבור".

עם שחר הגיעו חזרה לנקודה ממנה יצאו, רצועים, עייפים, כשהם נושאים עמם את נפגעייהם. שכבו מתחת לעצים, דוממים וזועפים.

מפקד הגדוד חיכה להם. פניו נראו כעוסים ומעוותים מעט. מיוך שיפלי ניגש אליו ומסר לו בקצרה את אשר אירע.

— "לך לנזח מעט", אמר לו המג"ד, "אקרא לך בשעה מאוחרת יותר".

הוא לא יכול היה להרדם. המחשבה שמא טעה בשיקוליו, שעה שנתן את פקודת הנסיגה, לא הרפתה ממנו. שקל וחזור ושקל את כל שאירע מרגע שיצאו משטח־ההיערכות. "האם באמת לא ניתן היה לכבוש את משלטי לוקה?" ניסה לתת תשובות לכל אותן שאלות שכה הציקו לו. בצהרים נקרא אל המפקד. ובנס לאהלו והצדיע. נתישב, לאחר שנרמז לו, על כסא פנוי שהיה ניצב ליד שולחן־העבודה.

— "ובכן שיפלי", פתח המפקד בקולו הזועף, "אתה לא ביצעת את המשימה. נתת פקודת נסיגה עוד בטרם הגעתם לגדרות. מדוע?"

— "מפני שלא היתה כל אפשרות להגיע לגדרות; מפני שכאשר יצאנו משטח־ההיערכות ונענו בשדה הפתוח, הואר השטח באור מלא ורצוף ע"י פצצות־תאורה של מרגמות ותותחים, והאויב הצליח לכוון את אש כמעט כאילו היה זה יום — ועל אף כל הנסיונות לא הצלחנו להגיע אל הגדרות".

— "מה?" אמר המפקד, "אתה רוצה להגיד לי שפצצות־התאורה שינו במידה רבה כל כך את המצב? מדוע לא פתחתם בריצה כשהואר השטח?"
— "פתחנו, המפקד, השיבו מיוך שיפלי, "אך אי־אפשר היה לרוץ אל מול מחסום האש של האויב".

המג"ד הפסיקו בכעס ואמר: — "כיצד, אם כך, אנו לוחמים ביום? כיצד באור מלא, מצליחים אנו להגיע אל גדרות מוצבי האויב? אמור, שיפלי, אמור!"
— "ביום, המפקד, אנו נשענים על סיוע ארטילרי מלא, לעתים על סיוע אוירי; אנו בוחרים בנתיבי־חנועה מוסתרים ככל האפשר, אנו יוצרים מסכי־עשן הסמוכים למוצבי האויב, אנו יוצאים משטח־ההיערכות במבנים מפורזים — וע"י כל אלה אנו מקטינים את סיכויי ההיפגעות של

חיילינו ומאפשרים להם, בו-בזמן, ליצור אש משל-עצמם, בעיקר בקטע-הדרך בו יפסק הסיוע הארטילרי. אך כאן, במקרה שלנו, עשינו את כל ההכנות למלחמת-לילה, כשלתע מצאנו את עצמנו בתנאי לחימה של יום.

— „שמא אתה מציע“, שאל המפקד, „שנוותר בגלל התאורה על לחימת-לילה?“

— „לא ולא“, השיב שיפלי, „להיפך. אני חושב שאנחנו חייבים להשתדל ולהילחם בלילה שכן נותן לנו הלילה יתרונות רבים. אך עלינו לעשות את כל ההכנות לעבור למלחמת יום במקרה שניתפס באור פצצות-התאורה והזרקורים של האויב.“

— „כיצד אתה מציע לעשות זאת?“ שאל המגד.

— „נראה לי שעלינו להיזהר בבחירת ציר-ההסתערות. להימנע מבחירת הציר הקצר ביותר — באם הוא חשוף מדי. עלינו לנוע במבנים מכונסים — אך עם זאת להיות מסוגלים, מיד לכשיואר השטח ונתגלה, לעבור למבנים מפורים כשאנו לוחמים במבנה הזה עד לגדרות — ושם שוב להתרכז, כדי לעבור במכונס את הפרצות בגדרות. עלינו לקחת אתנו פצצות-עשן למרגמות 2 אינץ' וליצור מסכי-עשן ברגע שיואר השטח מסביב.“

— „מה?“ התפרץ המפקד, „מסכי-עשן בלילה?“

— „כן, המפקד. הם יהיו טובים ממש כפי שהם טובים ביום. אולי אף טובים יותר. אני אפילו הייתי מציע שייקבע בפק"ל שבשתי הדקות האחרונות של הסיוע הארטילרי יינתכו פצצות-עשן על היעד עצמו באמצעות התותחים והמרגמות-הכבדות. זה היה בלי ספק מוסיף למבוכה של האויב. אך מה שחשוב הוא שנצליח בקטע-הדרך-הזהוּמן הקצר הזה של הלחימה אל היעד להפעיל לאורן של פצצות-התאורה את כל העצמה שלנו. של הרובים, המקלעים, הבזוקות, רימוני-הרובה וכל העומד לרשותנו; שכן רק בדרך זו יעלה בידנו, בתנאי שדה-הקרוב המואר, לכבוש את מוצבי האויב.“

— „שיפלי“, אמר המגד לאחר הרפור קל, „יתכן ואתה צודק. יתכן ואנו ממשיכים להחזיק בעקרונות לחימה-בלילה מבלי שהבחנו שבינתיים נשתנו דברים רבים בתנאי הקרב-בלילה.“ ושוב נשתתק, ואחרי-כך הוסיף: „מה דעתך שכל מחלקה תקח אתה להביור? בקטע של שבועים-שמונים המטר לפני הגדרות, ובלחימה על היעד עצמו, עלולה להיות בו תועלת מרובה.“

— „רעיון מצוינ“, אמר שיפלי, „רעיון מצוינ“.

נשתררה דממה.

— „ועוד דבר, המפקד“, אמר שיפלי לאחר היסוס קל, „אני יודע ששוב תשלח יחידה לכבוש את משלטי לוקה, לא הייתי רוצה להישאר המ"פ שלא ביצע את המשימה!“

המפקד חייך והשיב: „מיור שיפלי, מחר בלילה אתה יוצא לכבוש את משלטי לוקה!“ שיפלי נזדקף, הצדיע ויצא. הוא ניגש מיד לעיבוד התכנית ולתרגול הפלוגה.

